

Arnhem, 23 april 2023

Lieve Mia en Dion,

Het perenboompje in de voortuin, meer spriet dan stam,
draagt dit jaar zoveel bloesem
dat ik vrees dat 'ie aan zijn eigen ambities ten onder zal gaan;
bij een iets te voortvarende bestuiving dit voorjaar
zal hij straks zoveel vrucht torsen dat zijn takken knappen.

Jeugdige overmoed.

De oudere pruim iets verderop, die wel wat gewicht kan hebben,
toont in de top precies één bleek bloempje,
dus dat wordt bij de oogsttijd óf één enorm stuk fruit
óf een lichte teleurstelling.

Ik sorteer voor op de teleurstelling maar de tijd zal het leren.

Mijn vader heeft mijn zoon een vogelklok gegeven,
eentje die elk uur een andere roep laat horen,
vanuit zijn kamer klinken roodborstjes, meesjes, merels,
heel lieflijk, tot ik midden in de nacht opschrik
van het gekrijs van een roofvogel.

Toch al het moment, in de stille uren, dat ik me het meest prooi waan.

De dag zelf brengt kleine verrassingen;
zoals de geur van pasgemaaid gras in park Angerenstein.

Al las ik lang geleden dat die geur een noodsignaal is
van gras dat zich aangevallen voelt -
het is de geur van paniek dus, die in het park hangt
en waar ik gelukkig van word;
versgemaaide paniek.

Lieve Mia en Dion,
ik geloof niet ik dat ik jullie iets hoeft te vertellen
over ambitie, teleurstelling, roofvogels en paniek;
wie meedoet aan het songfestival is prooi van vele beesten.

En het meest vals klinkt toch altijd
het koor van critici.

Misschien is de wijste wijsheid die ik hier te bieden heb
een tegeltjeswijsheid, of een *meme*, zoals dat tegenwoordig heet:

*dans alsof niemand je ziet,
zing alsof niemand je hoort*

Misschien niet het beste advies voor deelnemers aan een talentenjacht,
maar wel voor het leven dat daarna nog zonder twijfel volgt.